

متن پرسش

سلام علیکم: ۱. چرا حضرات معصومین علیهم السلام در احادیثشان گاهی بعد از لفظ الله جل جلاله و تبارک و تعالی استفاده می کردند و گاهی بدون این عبارات بکار می بردند. آیا به مقام بقا و فنایشان مربوط بوده؟ ۲. چرا حضرت رسول (ص) فرمودند به اهل زمین رحم کنید تا آن که در آسمان است به شما رحم کند؟ آیا وجود اینگونه مکان مند به نظر نمی رسد و وجود واسع به حجاب نمی رود؟ ۳. من گاهی که به مرگ فکر می کنم و اخبار مربوط به مراقبه را متذکر می شوم تصمیم می گیرم که قید رابطه با هر موجودی را اعم از انسان و غیر انسان و آشنا و غیر آشنا را به حد صفر برسانم و فقط به حد وظیفه با محیط و وجود اطرافم مرتبط باشم. و کاربرد زبان را به حد صفر برسانم نظرتان چیست؟ اگر بفرمایید اینگونه انسان از جامعیت می افتد عرض می کنم پس با فاصله گرفتن از حضرت حق و دور شدن از مراقبه و حال بسیار بد شب و قبض شدن چه کنم. در نهایت دیده ام که در جمع بودن باعث سیاهی عجیبی است. هر چند اعتراف می کنم که فاصله از دیگران باعث ناراحتی نفس اماره ام می شود اما در عوض فطرتم به وجد می آید و شب سالم بهتر است. کلا نظرتان در مورد محاورات زبانی روزمره چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- همین طور که می فرمایید گاهی در معرض تجلی خاصی قرار می گیرند و مطابق آن حضرت حق را توصیف می کنند و یا فضای سخن آن عزیزان طوری است که شائبه کمی حرمتی به حق پیش می آید که با توصیف جلال حق آن را جبران می کنند ۲- در این توصیه بحث ایجاد زمینه جهت تجلی انوار اسم رحمان است که ما با برخورد خوب با مردم در خود ایجاد می کنیم ۳- در سفر من الخلق الی الحق این کار که انجام می دهید لازم است، ولی در سیری که باید حق را در مظاهر بیابید و با او مأنوس شوید نیاز است که از خلق فاصله نگیرید بلکه در خلق، حق را بیابید که این شاء الله با دنبال کردن مباحث منازل السائرین قدم های جامعی برمی دارید. موفق باشید